

ud i den saa taagede Fremtid. Jeg forstaar saa udmærket godt, at her er der i Virkeligheden en Opgave, som er saa godt som uløselig i Øjeblikket. Ingen kan i Virkeligheden sige, hvilket Beløb man med Rimelighed bør unde et Par gamle Mennesker at have uden Fradrag helt eller delvis i deres Aldersrente om et eller to Aar. Men jeg er klar over, at man allerede nu paa Grundlag af § 6 vil kunne opstille visse af den Slags Grænsetilfælde, som altid vil findes ved en hvilken som helst Lov, der bygger paa en Graduering, og allerede nu pege paa, om man dog ikke i visse Maader er kommet for højt. Det kan jo ikke nægtes, at naar man f. Eks. i denne Paragraf ligestiller Indtægt fra Pension med enhver anden Indtægt, vil det kunne have ret vidtgaende Konsekvenser i Øjeblikket. Det vil kunne føre til, at denne Aldersrentelov i maaske noget større Omfang end tilsigtet kan blive en Pensionstillægslov. Jeg gaar ud fra som givet, at man i Virkeligheden er enig om, at det, som man tilsigter, paa ingen mulig Maade er at skabe for vedkommende gamle, hvad jeg kunde kalde for Overklassekaar. Tanken har ikke en Gang været, at disse Takster i al Almindelighed skulde være saa høje, at Aldersrenten uden nogen som helst Opsparing, kan jeg godt sige, og uden noget Tillæg fra vedkommendes egen Side skulde kunne give andet og mere end det allermest nødtørftige, og her kan jeg i Virkeligheden pege paa Udtalelser, og det glæder mig at kunne pege paa Udtalelser ogsaa fra anden Side, som ganske dækker den Opfattelse, at man ikke kan vente og kræve, at Samfundet gennem de faste Takster skal yde udover det allernødtørftigste. Da Socialdemokraterne i 1917—18 forelagde deres private Lovforslag, udtalte den daværende Indenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Rode, følgende: „Den, der arbejder, skal vide, at han faar i alt Fald Tryghed i sin Alderdom, selv om Livet gaar ham imod, den Tryghed, som ligger i, at Staten da vil sikre ham en lille Efterløn, der sammenlagt med, hvad han selv har eller kan erhverve, sikrer ham et nødtørftigt Livsophold“. Der pegede den daværende Indenrigsminister Hr. Rode med Rette paa, at man ikke uden videre kan komme og sige, at denne Aldersrente skal give et rigeligt, ja, man kan knap en Gang sige, den skal give et nødtørftigt Livsophold. Den daværende Indenrigsminister sagde udtrykkelig, at sammenlagt med, hvad vedkommende selv har eller har kunnet

erhverve, skal der sikres ham et nødtørftigt Livsophold, og jeg tror, der ligger den sunde Betragtning deri, at hvis man vil stimulere til Sparsommelighed, hvis man gennem denne Reform af vor Aldersdomsunderstøttelseslovgivning vil opnaa, at Aldersrenten ikke blot bliver en meget stor Merudgift for Staten og Kommunerne, men ogsaa et Brud med et gammelt samfundsøkonomisk set daarligt Princip, maa man indrette sig saaledes, at den, der ingen som helst Villie har vist til Opsparing, ikke kan naa de samme Fordele, det samme fuldt ud nødtørftige Livsophold som den, der har vist den af det ærede Medlem Hr. Rode med Rette fremhævede Villie til selv at erhverve og opspare noget.

Som sagt, om selve Princippet med de faste Takster, de nødvendige Regler, skønsmæssige Tillæg o. s. v. bliver der ingen Strid, Vanskeligheden kommer til at ligge med Hensyn til § 6. Hvorvidt Bestemmelserne om disse Fradrag er formet saaledes, som man i disse i økonomisk Henseende saa overordentlig uberegnelige Tider kan forsvare at forme dem uden at risikere i en fortsat Nedgangstid at komme saa højt op, at det, om jeg saa maa sige, vil forage den offentlige Mening, evner sikkert ingen at afgøre, men naar f. Eks. jeg tænker paa de Udtalelser, jeg nu citerede af det ærede Medlem Hr. Rode, nærer jeg ingen Tvivl om, at vi i hvert Fald under Forhandlingerne med hans Parti let vil komme til at se paa denne Sag ud fra nogenlunde sammenfaldende Synspunkter. Det vil sandsynligvis blive nødvendigt at sikre, at vi, i Tilfælde af at Tiderne vedblivende gaar nedad, at Kronens Købeevne herhjemme stadig vokser, kan have saadanne Fradragregler, at de med større Hast og Styrke tager fat paa de Indtægter, der ellers let vilde kunne komme til at ligge for højt. Jeg hørte f. Eks. ved et Vælgermøde en Vælger sige, at det kunde gaa saaledes, at de aldersrentenydende kunde blive de højst beskattede i Kommunen. Dette er selvfølgelig en Overdrivelse, men det kan jo godt tænkes, at en eller anden aldersrentenydende paa Landet med et Par Tusinde Kroners fri Indtægt udover det, han faar gennem Aldersrenten, eller en Familie i København, bestaaende af to Mennesker i 68 Aars Alderen, med 3 000 Kr.s aarlig Indtægt foruden Aldersrenten bliver om ikke just højstbeskattede saa dog saaledes situerede, at det vil være vanskeligt for den offentlige Mening at forsones sig med, at saadanne Mennesker skulde have Ret til at henvende sig til